

CAROLINA PIHELGAS

Versek

Szabadulni mindentől, télre magukra hagyni
a növényeket, megváltoztatni
telefonszámot, lakhelyet,
idegen nyelven írni,
zárhangjai szerint mozgatni a szám,
átvenni hülye hasonlatait.
Elég lenne ez? A gondolatokat
elvezeted az ágytól, gátakat
építesz, a szavakat hagyod lazán hanyódni
ugyanabban a káoszban, melynek hangzása
sem egzotikus már. A tömény akcentus
úgyis elárul. Talán abban reménykedsz,
hogy a nyelv majd elfelejt. Talán végül el is felejt.

*

Nem felejtethsz rosszul.
Az igazi mesterek elfelejtik
mindazt, ami fontos, és azt is, ami nem fontos,
hóvá felejtik magukat.
És mások is elfelejtenek,
egyszerűen kimész a fejükből.
Este dinoszauruszként alszol el,
és reggel új sziklarajzokat fedezel fel
a buszmegállóban.

*

A meleg talán zöld,
de lehet, hogy színtelen. A zsenge levelek,
ha fénybe tartják őket, élénkek.
A föld kiolvadt,
mint a hűtőszekrény, mely távozáskor
véletlenül kikapcsolódott – még mindig
hűvös emlékek áradnak belőle. Ez a
magas, világosra meszelt szoba a hegyoldalon
máris otthonoddá lett.
A mennyezet koromfekete,
persze csak akkor, ha ilyen szavakat írsz le,
hogy otthon.

*

Az otthonról küldött levél egy idő után visszaérkezett,
igaz, egy másik borítékban. Mintha első
alkalommal olvasták volna, kissé pironkodtak.
És közben elámultak: tényleg
ennyire pontosan sejtettünk mindent? Hát igen,
a fák magasabbak lettek,
és máshogy is beszélünk, de különben mintha
minden ugyanolyan lenne, mint régen. Csak azok a kövek, melyek
egyenest az égből zuhantak az egykori sír-
helyünkre, hát azokat tényleg
nem lehet nem említeni.

*

A hűtőben egy palack bor. Állandóan
az elvárásaimba bugyolálom magam, bár
tudom, ez magába fojt, mint
a láthatár vagy egy téli bunda.
Aztán hirtelen a meztelenség, mint azok a kínos
pillanatok, melyeket lehetetlen elfelejteni, és
amelyekre nincs merszünk azt mondani: ez nem én
voltam. Azt mondod, még az emlékeidnek is vannak
emlékei, és elhiszem neked.

*

A fény egyre lassabban változik,
az est mögötti parlag közelebb húzódik,
lassú áradásként jön, jön.
A befagyott folyón túl róka szalad,
a barátokhoz lohol, én is azt teszem.
A fény egyre lassabban változik,
még egyik part sem bozótosodik el,
a helyek átlátszanak, a lét mintha
világosabb lenne. Majd
megint zavarosabb, így megy ez.

Szócs Petra fordítása
Nyersfordítás Reet Klettenberg

Carolina Pihelgas 1986-ban született Tallinnban, észt költő, műfordító, a Ninniku című online költészeti és műfordítási folyóirat szerkesztője, a fiatal szerzőket bemutató Várske rőhk (Friss hangsúly) című periodika főszerkesztője. Teológiát és vallásantropológiát tanult a Tartui Egyetemen. 2013-ban jelent meg negyedik verseskötete Kiri kodust (Levél otthonról) címmel. Angol, görög, spanyol, norvég, svéd, makedón és német nyelvből fordít, eddig három műfordításkötete látott napvilágot.